

Az alapeljárás felei

Felperes: Karol Mihal

Alperes: Daňový úrad Košice V

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Najvyšší súd Slovenskej republiky – A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet 1. kötet 23. o.) 4. cikke (5) bekezdése első albekezdésének értelmezése – Hatóságként tevékenységeket és ügyleteket végző közjogi intézmény adóalanyiságának hiánya – Bírósági végrehajtók adóalanyisága közfeladataik gyakorlása során – Közvetlen hatály

Rendelkező rész

A magánszemély által gyakorolt olyan tevékenység, mint a bírósági végrehajtóé, nem hozzáadottértékadó-mentes pusztán azon tény okán, hogy e tevékenység lényege a hatóságok hatáskörébe tartozó aktusok végzése. Még azt feltételezve is, hogy feladatának teljesítése során ilyen aktusokat végez, a bírósági végrehajtó az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás értelmében – mivel nem alkotja részét a közigazgatás szervezetének – nem közjogi intézményként, hanem szabadfoglalkozás keretében egyéni vállalkozóként gyakorolja tevékenységét, következésképpen nem részesülhet a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 4. cikke (5) bekezdésének első albekezdésében előírt mentességben.

(¹) HL C 315., 2007.12.22.

A Bíróság (nyolcadik tanács) 2008. május 22-i végzése (a Hoge Raad der Nederlanden Den Haag [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – M. Ilhan kontra Staatssecretaris van Financiën

(C-42/08. sz. ügy) (¹)

(Az eljárási szabályzat 104. cikke 3. §-ának első bekezdése – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – EK 49-55. cikk – Gépjárművek – Az egyik tagállamban használt, de a másik tagállamban nyilvántartásba vett és bérelt gépjármű – E jármű adóztatása az első tagállamban)

(2008/C 209/25)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Az alapeljárás felei

Felperes: M. Ilhan

Alperes: Staatssecretaris van Financiën

Tárgy

A Hoge Raad der Nederlanden Den Haag előzetes döntéshozatal iránti kérelme – Az EK 49–55. cikk értelmezése – Nemzeti szabályozás, amely regisztrációs adó kivetését írja elő a nemzeti közúthálózat gépjárművel történő használatának megkezdésekor e közúthálózat használatának idejétől függetlenül – E tagállamban lakó, másik tagállamban nyilvántartásba vett és alapvetően az első tagállamban üzleti és magáncélú használatra szánt gépjárművet három év időtartamra bérlő személy adóalanyisága

Rendelkező rész

Az EK 49–55. cikkel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, mint az alapügybeli, amely szerint az egyik tagállamban lakóhellyel vagy székhellyel rendelkező személy, aki egy másik tagállamban nyilvántartásba vett és bérelt gépjárművet főként e tagállamban használ, köteles az első tagállam közúthálózatának e járművel történő használatának megkezdésekor adót fizetni, amelynek összegét anélkül számítják ki, hogy figyelembe vennék az említett járműre vonatkozó bérleti szerződés futamidejét, vagy az említett közúthálózat e járművel történő használatának időtartamát.

(¹) HL C 92., 2008.4.12.

A T-128/06. sz., Japan Tobacco, Inc. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2008. január 30-án hozott ítélet ellen a Japan Tobacco, Inc. által 2008. április 3-án benyújtott fellebbezés – Torrefacção Camelo

(C-136/08. P. sz. ügy)

(2008/C 209/26)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Japan Tobacco, Inc. (képviselők: A. Ortiz López, S. Ferrandis González és E. Ochoa Santamaría, ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Torrefaccao Camelo L^{da}

A fellebbező kérelmei

- a Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-128/06. sz. ügyben 2008. január 30-án hozott ítéletét, és hozzon olyan ítéletet – módosítva az említett határozatot – amelyben kijelenti, hogy a jelen ügyben alkalmazni kell a közösségi védjegyrendelet⁽¹⁾ 8. cikkének (5) bekezdésében foglalt tilalmat, és hogy következésképpen – a Japan Tobacco érveinek helyt adva – döntsön a 1 469 121 sz. közösségi védjegy lajstromozásának megtagadásáról;
- kötelezze az OHIM-ot az ezen eljárások során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésében a felperes azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi védjegyrendeletet, különösen annak 8. cikkének (5) bekezdését. Annak ellenére ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a korábbi védjegy közismert, az ütköző védjegyek hasonlóak, és a védjegyekkel ellátott termékek rokon jellegűek, ezen felül azt is megkövetelte, hogy a felperes tényleges, hathatós és aktuális bizonyítékot állítson elő a korábbi védjegy sérelmét illetően, holott a szóban forgó rendelkezés csak azt követeli meg, hogy a használat azzal a kockázattal járjon, hogy a későbbi védjegy tisztességtelenül kihasználhatja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy sérteti a korábbi védjegyet.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

2008. április 16-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-160/08. sz. ügy)

(2008/C 209/27)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: M. Kellerbauer és D. Kukovec meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság – mivel az odaítélt szerződésekre vonatkozóan nem tett közzé hirdetményt, és az állami mentőszolgálatot érintően szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződésekre nem tett közzé ajánlati felhívást, illetve azokat nem átlátható módon ítélte oda – nem teljesítette a 92/50/EGK⁽¹⁾ és a 2004/18/EK⁽²⁾ irányelvekből eredő kötelezettségeit, és megsértette a letelepedés szabadságának, valamint a szolgáltatásnyújtás szabadságának (az EK-Szerződés 43. és 49. cikke) elvét.
- a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság előadja, hogy számos panasz hívta fel a figyelmét a Németországi Szövetségi Köztársaságban az állami mentőszolgálatot érintő szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésének gyakorlatára. Ezek a panaszok azt kifogásolják, hogy e területen a szerződésekre általában nem tesznek közzé ajánlati felhívást, és odaítélésükre nem átlátható módon kerül sor. A Bizottság álláspontja szerint a mentési szolgáltatásokra vonatkozó, a területi önkormányzatok által európai szinten közzétett ajánlati felhívások csekély száma (13 hirdetmény hat év alatt, amelyeket a több, mint 400 német járásból, illetve járási jogú városból mindössze 11-ben írtak ki) jelzi azt a Németországban elterjedt gyakorlatot, amely alapján az ilyen mentési szolgáltatásokra vonatkozó szerződéseket nem az európai közbeszerzési irányelvek és a közösségi jogi alapelvek alapján ítélik oda. Ezenfelül ezeknek a szerződéseknek az odaítélése a megfelelő átláthatóságot és a hátrányos megkülönböztetés kizárását biztosító intézkedések nélkül történik.

A Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a szerződések odaítélésére ilyen gyakorlatot folytat, nem teljesíti a 92/50/EGK és 2004/18/EK irányelvekből eredő kötelezettségeit, valamint nem felel meg az EK-Szerződés 43. és 49. cikkében megállapított, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó elveknek, különösen a hátrányos megkülönböztetés tilmának, amelyet az említett elvek magukban foglalnak.

A területi önkormányzatok, amelyek a mentőszolgálat ellátását biztosítják, a 92/50/EGK irányelv 1. cikkének b) pontja, illetve a 2004/18/EK irányelv 1. cikkének (9) bekezdése értelmében ajánlatkérőknek minősülnek. Ezenfelül kétségtelen, hogy az állami mentőszolgálatot érintően odaítélt szerződések visszerthes szerződések, amelyek az említett irányelvek hatálya alá tartoznak, és amelyek az irányelvek alkalmazhatóságára vonatkozó küszöbértéket jelentős mértékben meghaladják. Mindezen körülményekből az következik, hogy a kérdéses szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződéseket az irányelvekben meghatározott eljárás keretében, és az egyenlő bánásmódra, valamint a hátrányos megkülönböztetés hiányára vonatkozó általános rendelkezéseiknek a betartása mellett kellett volna odaítélni.